

Nagy Ernő

(Facsád, 1898. augusztus 2. – Budapest, 1977. december 8.)

Olimpiai bajnok kardvívó, minden idők legjobb magyar vívócsapatának tagja. 1898. augusztus 2-án született az erdélyi Facsádon. A Magyar Királyi és Császári Toldi Miklós Honvéd Sporttanár- és Vívómesterképző Intézetben végzett, Borsody László fővívómester tanítványaként.

A fiumei Haditengerészeti Akadémián végzett 1916-ban tengerészászlósként. Az I. világháborúban a Helgoland kiscirkálón szolgált. Az Otrantói ütközetben (1917. május 25.) is részt vett; a tengeri csata a Monarchia és az antant hadiflottája között zajlott, és osztrák-magyar győzelemmel végződött. Az I. világháború után folyamórtiszt volt.



Nagy Ernő
(1898-1977)

A Magyar Atlétikai Clubban vívott. Kard- és tőrívásban egyaránt versenyzett, de nemzetközi szintű eredményeit kardívásban érte el. Az 1932. évi Los Angeles-i nyári olimpiai játékokon tagja volt a Gerevich Aladár, Glykais Gyula, Kabos Endre, Nagy Ernő, Petschauer Attila, Piller György összeállítású, olimpiai bajnoki címet nyert, magyar kardcsapatnak. Az aktív sportolástól 1938-ban vonult vissza, ekkor a MAC vívószakosztályának kapitánya lett. Visszavonulása után a Magyar Vívó Szövetség válogató tagja volt, sikeres oktatói és edzői tevékenységet folytatott.

Sporteredményei

- kardívásban
 - olimpiai bajnok (csapat: 1932)
 - Európa-bajnoki 6. helyezett (egyéni: 1933)
 - hatszoros magyar bajnok (egyéni: 1933 ; csapat: 1931–1934, 1936)
- tőrívásban
 - magyar bajnok (csapat: 1934)